

lempelig Maade. Jeg tror nemlig, at vi er kommet til det Tidspunkt, hvor vi her i dette høje Ting bør tænke os meget nøje om og spørge: Hvor længe kan vi udbygge vor Lovgivning paa det Grundlag: Laan, som Efterslægten skal betale? Vi har allerede en Gang før i den korte Tid, denne Samling har været, mødt et Forslag om Udstedelse af nye Statsobligationer, nemlig Forslaget paa Finanslovsforslaget for 1926—27 om Udstedelse af for 14.250.000 Kr. nye Statsbaneobligationer, og vi har i de senere Aar Gang paa Gang anvist baade Kommuner og private den Vej, vi selv for Statens Vedkommende er gaaet ad, nemlig at udstede Obligationer. Men jeg ser saadan paa det, at det er alligevel det, der er Tilfældet, at en Gang skal Pengene betales, og det er langt fra sikkert, at de, der til den Tid skal betale Pengene, er bedre stillet, end vi er nu. Man kan vel desværre sige, at som Forholdene og Udsigterne tegner sig for Øjeblikket, peger det i modsat Retning. Jeg vil ud fra den Betragtning meget indtrængende henstille til den højtærede Regering og til Medlemmerne indenfor alle Partier i dette Ting, at vi ikke nu uden absolut tvingende Grunde gaar videre frem ad Laanevejen. Jeg siger det ud fra Betragtningen, at Forord bryder ingen Trætte, og meget vel vidende om, at saa vidt vi er naaet ad Laanevejen, ogsaa med Udstedelse af Obligationer, har alle Partier Ansvar. Jeg fremsætter disse Bemærkninger og denne Henstilling, fordi jeg frygter for, at fortsætter vi videre frem ad den i første Omgang tilsyneladende let farbare Vej, da vaagner Samfundet en Dag op til en Gæld, der i Virkeligheden er større, end man egentlig troede, den var. Og jeg ved bestemt en Ting — og i det ser jeg ogsaa en meget alvorlig Fare —, nemlig, at for hver Gang der kastes nye store Partier af Stats- eller statsgaranterede Obligationer paa Markedet, forringes Obligationsmarkedet for Salget af de Obligationer, der ellers burde have Førstepladsen der, nemlig de Obligationer, som navnlig de unge Mænd, der etablerer sig i Erhvervslivet, skal sælge: Kreditforeningsobligationerne. Allerede nu mærker man Følgerne tilstrækkeligt her, og jeg føler mig derfor i Overensstemmelse med alle jævndrende Begyndere i dansk Erhvervs- liv, naar jeg har fremsat disse Bemærkninger. Jeg vil gerne ved denne Sags Behandling tilføje, at der jo allerede af Venstres Ordfører (Slebsager) er anvist en Vej, ad hvilken de nødvendige Midler til nye

Arbejders Iværksættelse eventuelt kan skaffes og ny Obligationsudstedelse derved undgaaes.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Slebsager har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Jeg vil blot sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det laa jo slet ikke saa forfærdelig langt udenfor Mulighedernes Grænser, at Konservative og Socialdemokrater kunde komme til en Overenskomst om visse toldpolitiske Spørgsmaal. Det vilde ikke forandre Linien i den konservative Politik, thi de Konservative har jo udmærket godt kunnet enes med Socialdemokraterne om adskillige Spørgsmaal, som Venstre ikke har været med i. Jeg nævner saaledes Boligloven, jeg nævner Konjunkturtillæget, jeg nævner det Spørgsmaal, der var fremme sidste Vinter om et kirkeligt Udvalg. Der kunde Socialdemokrater og Konservative udmærket godt enes, og hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne enes om et toldpolitisk Spørgsmaal, uden at det skulde kræve væsentlig Ændring fra konservativ Side, hvis man fra socialdemokratisk Side var villig til at ændre den hidtil af dette Parti førte Toldpolitik? Siden det ærede Medlem nu har fremdraget mine Udtalelser ved et politisk Møde i Sønderjylland, skal jeg sige, at jeg har sagt med Hensyn til Forholdet mellem Radikale og Socialdemokrater, at jeg for mit Vedkommende aldeles ikke tror paa, at dette Samarbejde brister. Aldeles ikke! De har staaet sammen gennem 20 Aar, og de vil vedblive at staa sammen. Disse to Partier, har jeg sagt, og det gentager jeg, er saa indfildrede i hinanden, at Skindene vilde blive alt for forrevne, hvis de skulde skilles ad.

Socialministeren (Borgbjerg): Det ærede Medlem Hr. Slebsager mente, at jeg var saa fintfølede nu, at jeg ikke kunde taale at høre de stærke, ja, haanlige Ord, som han havde fremsat om dette Lovforslag. Det passer ikke. Jeg hørte disse Ord med stor Sindsro. Hvad jeg gjorde i min Svartale, var blot at gøre opmærksom paa deres rigtige Adresse.

Det ærede Medlem sagde, at jeg kunde jo selv som Socialminister anvende Arbejdsløshedsfonden til Nødarbejder, og det var det, jeg skulde gøre. Socialministeriet har imidlertid hverken Ret eller Pligt til eller Mulighed for at tage selvstændigt Initiativ til Nødbjælpsarbejders Iværksæt-